

[Pürschel.]

Dom at gøre Udlæg, nemlig i de Tilfælde, hvor Pantet var væsentligt forringet i visse Henseender. Regelen var noget ubestemt formuleret, og man var i Udvalget noget betænkelig ved den. Paa den ene Side stod Hensynet til Debitor, som udsættes for alvorlige Ulemper, hvis en Fogedfuldmægtig maaske med Ære skønner, at væsentlig Forringelse foreligger, og derfor paa det Grundlag foretager den umiddelbare Fogedforretning i Stedet for at henvise Parterne til at gaa ad Rettens Vej og gennem udmeldte Skønsmænd faa konstateret, om Forringelse foreligger. Man havde et Forslag fremme om et sagkyndigt Skøn paa et tidligere Tidspunkt, men det opnaaede ingen Tilslutning, idet man mente, at det var saa vanskeligt at faa tilvejebragt de Folk, der skulde foretage dette sagkyndige Skøn. Paa den anden Side stod Hensynet til Kreditor, som kunde udsættes for, at Pantet i væsentlig Grad forringedes, uden at han havde nogen Mulighed for at skride ind uden at komme bagefter, naar han skulde Omvejen ad Rettens almindelige Vej. Ændringsforslaget gaar ud paa en Mellemvej, nemlig at give Kreditforeningerne Adgang til Eksekution, medens den derimod ikke gives til de private Kreditorer; og den Betragtning, der har ligget bagved, er, at man paa den ene Side tør vente, at Kreditforeningerne ikke paa hensynsløs Maade vil skride ind mod deres Debitorer, og paa den anden Side, at det for Realkrediten i al Almindelighed er af stor Betydning, at Kreditforeningspanterne ikke forringes, uden at Kreditforeningerne faar Adgang til hurtigt at skride ind.

Ændringsforslag Nr. 68 — dermed hænger Ændringsforslagene Nr. 69 og 78 sammen — er stillet af det konservative Mindretal og gaar ud paa helt at stryge den Udvidelse af Sognefogdernes Kompetence, som er foreslaaet i Lovforslaget, hvorefter Sognefogderne har Kompetence til at foretage Udlæg for Beløb af op til 400 Kr., medens den nuværende Grænse er 100 Kr. Udvalget har for saa vidt tiltraadt Rigtigheden af den Betragtning, at det var betænkeligt at udvide Kompetencen, som Flertallet under Nr. 69 har stillet Ændringsforslag, hvorefter Grænsen udvides, ikke til 400 Kr., men til 200 Kr., og i Sammenhæng dermed staar Regelen under Nr. 78, hvorefter man har sat den samme Grænse for Beføjelsen for Kreditor til at undlade at møde ved disse Eksekutionsforretninger.

Dernæst kommer jeg til Ændringsfor-

slag Nr. 71, som drejer sig om det saakaldte beneficium competentiae, det vil sige den Ret, Skyldneren har til ved Eksekution at undtage Genstande til et vist Beløb fra Udlæg. Den udvidedes i 1925 til at omfatte Sager til en Værdi af 500 Kr. for Familieforsørgere. Naar man lægger dette Beløb til Grund og tager den Vurdering i Betragtning, som almindeligvis sker, vil det sige, at en hel Masse Mennesker faktisk er undtaget fra Mulighed for Eksekution. Jeg tror derfor, at det er overordentlig velbegrundet, at man nu foreslaar dette Beløb nedsat for Familieforsørgere til 400 Kr. og for enligstillede til 125 Kr.; dertil kommer, at man paa anden Maade kan undtage visse nødvendige Beløb. For Skattens Vedkommende har man sat Beløbene til 200 Kr. og 75 Kr., ud fra den Betragtning, at det offentlige i al Almindelighed maa antages at ville vise fornøden Hensynfuldhed overfor Debitorerne og ingenlunde, hvad Erfaringerne ogsaa viser, har været tilbøjeligt til at flaa dem til det sidste. Men paa den anden Side er det nødvendigt, at man ikke sætter Grænsen for højt her, hvis man ikke skal gøre det alt for let for modvillige Skatteydere at undlade at betale. Det radikale Mindretal har under Nr. 72 stillet Ændringsforslag om, at man ikke skal etablere denne Forskel, denne gunstige Stilling for Skattekrav; men dette maa jeg altsaa i Henhold til de foran nævnte Betragtninger fraraade.

Dernæst gaar jeg til Ændringsforslag Nr. 83 og de hermed i Forbindelse staaende Ændringsforslag Nr. 85—87, der er stillet af det socialdemokratiske Mindretal, og gaar ud paa, at man ikke skal stille Recidivister, altsaa de Folk, der falder tilbage efter tidligere at have været straffede, ringere end de ikke tidligere straffede i Henseende til Adgangen til at faa deres Sag bragt for Landsretten. Jeg ser godt, at der til Fordeel for det kan anføres en vis human Betragtning, at man, selv om man tidligere har været straffet, dog har Krav paa at blive behandlet paa en uangribelig Maade, naar man paa ny bliver stillet overfor Retten. Men jeg tror alligevel, at der er et stærkt og rigtigt Hensyn, der kan føre til den Betragtning, at de bør stilles noget ringere i Henseende til deres Adgang til at ulejlige Landsretten, fordi de blandt Recidivisterne, som vil benytte sig af Adgangen til at komme for Landsretten og derigennem til at føre deres Sag videre til Højesteret, meget ofte vil være Folk, som ikke i Virkeligheden har noget større Krav paa Sympati, og som kun